

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2024 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Izabela Paluszyńska (sprawozdawca)

Sędzia WSA Marzenna Kosewska

Asesor sądowy WSA Piotr Ławrynowicz

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 13 listopada 2024 roku

sprawy ze skargi

Wojewody Wielkopolskiego

na uchwałę

Rady Gminy Świąciechowa

z dnia 23 maja 2024 r.

nr II/21/2024

w przedmiocie

szczególnych zasad, sposobów i trybu umarzania,
odraczania lub rozkładania na raty należności
pieniężnych mających charakter cywilnoprawny

1. stwierdza nieważność § 8 zaskarżonej uchwały;
2. zasądza od Rady Gminy Świąciechowa na rzecz strony skarżącej kwotę 480,- (czteryście osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Ewa Chybowska

sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Dnia 23 maja 2024r. Rada Gminy Święciechowa na podstawie art. 59 ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (Dz.U. 2023, poz. 1270 ze zm.) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. 2024, poz. 609) podjęła uchwałę nr II/21/2014 w sprawie szczegółowych zasad, sposobu i trybu umarzania, odraczania lub rozkładania na raty należności pieniężnych mających charakter cywilnoprawny przypadających Gminie Święciechowa lub jej jednostkom organizacyjnym, warunków dopuszczalności pomocy publicznej w przypadkach, w których ulga stanowić będzie pomoc publiczną oraz w sprawie wskazania organów i osób uprawnionych do udzielania tych ulg.

Zgodnie z § 8 tej uchwały:

1. Organ może odstąpić od porozumienia o umorzeniu lub udzieleniu ulg w spłaceniu należności, jeżeli wyjdzie na jaw, że dowody na podstawie których należność umorzono lub udzielono ulg w jej spłaceniu, okazały się fałszywe, nieprawdziwe bądź, że porozumienie zostało zawarte w wyniku przestępstwa albo, że dłużnik wprowadził organ w błąd co do okoliczności, które stanowiły podstawę porozumienia.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 dłużnik jest zobowiązany zwrócić całą należność główną wraz z odsetkami należnymi liczonymi od dnia zawarcia porozumienia.

Wojewoda Wielkopolski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. 2024r., poz. 609 ze zm.) skargę z dnia 9 lipca 2024r. na w/w uchwałę.

W skardze zaskarżył § 8 uchwały i wniósł o:

- 1) stwierdzenie nieważności § 8 w/w uchwały ze względu na istotne naruszenie prawa,
- 2) zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz skarżącego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że powyższy przepis uchwały wykracza poza delegację ustawową zawartą w art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach

publicznych (Dz.U. z 2023r., poz. 1270, dalej u.f.p.). Kwestię sposobu ewentualnego uchylecia się od złożonego oświadczenia woli zostały uregulowane w Kodeksie cywilnym. W art. 58 ust. 2 u.f.p. wprost wskazano, że umorzenie należności oraz odroczenie terminu spłaty całości lub części należności albo rozłożenie płatności całości lub części należności na raty następuje w formie pisemnej na podstawie przepisów prawa cywilnego. Należy przez to rozumieć, że w zakresie nieuregulowanym w ustawie oraz nie przekazany do uregulowania w drodze aktu prawa miejscowego, w odniesieniu do składanych przez organ wykonawczy oświadczeń woli stosuje się wyłącznie przepisy Kodeksu cywilnego.

Wojewoda zawiadomił Radę Gminy Świąciechowa o wszczęciu postępowania nadzorczego. Otrzymał odpowiedź, że § 8 uchwały ma „wyłącznie charakter informacyjny a jego ustanowienie miało na celu poinformowanie podmiotu, który zamierza skorzystać z uchwały, że porozumienie mimo jego zawarcia w wymienionych przypadkach nie będzie realizowane. Rada nie uregulowała konkretnych przesłanek, w jaki sposób nastąpi owo „odstąpienie” od porozumienia będzie realizowane, jak również procedury tego odstąpienia, gdyż skutki nieprawdziwych, fałszywych oświadczeń lub skutki wprowadzania w błąd organu regulują przepisy k.c. a w niektórych przypadkach także kodeksu karnego”.

Wojewoda nie podzielił tego stanowiska. Jego zdaniem § 8 ust. 1 uchwały wprost precyzuje przesłanki skorzystania przez organ z prawa do odstąpienia od porozumienia o umorzeniu lub udzieleniu ulg w spłaceniu należności, na co wskazuje sformułowanie „może odstąpić”, po którym następuje zwrot „jeżeli”. Równocześnie jest to zapis wykraczający poza upoważnienie wynikające z art. 59 ust. 2 i 3 u.f.p., biorąc pod uwagę treść art. 58 ust. 2 u.f.p., który odsyła do przepisów prawa cywilnego. Skutki wad oświadczenia woli oraz sposób uchylecia się od nich to kwestie, które zostały w sposób wyczerpujący w art. 82 – 88 Kodeksu cywilnego, przy czym powyższe przepisy nie wyróżniają wprost przesłanek przewidzianych w § 8 ust. 1 uchwały. Oznacza to, że § 8 ust. 1 uchwały nie ma charakteru wyłącznie informacyjnego i jego interpretacja w oderwaniu od przepisów Kodeksu cywilnego (do którego przepis uchwały nie odsyła) może prowadzić do wykładni sprzecznej z intencjami ustawodawcy. Tego rodzaju skutek nie może być z kolei tolerowany w demokratycznym państwie prawnym, co w ocenie Wojewody oznacza, że przepis ten narusza prawo w stopniu istotnym i konieczne jest stwierdzenie jego nieważności.

Zdaniem skarżącego również w § 8 ust. 2 uchwały nie można doszukiwać się charakteru informacyjnego. Przepis ten wprost formułuje zobowiązanie dłużnika do zwrotu całej należności głównej wraz z odsetkami należnymi liczonymi od dnia zawarcia porozumienia (na co dobitnie wskazuje użycie zwrotu „dłużnik jest zobowiązany”) w razie ziszczenia się przesłanek wskazanych w § 8 ust. 1 uchwały.

Wojewoda stwierdził, że precyzyjne skorzystanie z prawa do odstąpienia (art. 395 k.c.) i wzajemnych rozliczeń stanowi materię umowną, podlegającą ogólnej regule wynikającej z art. 353¹ k.c. Jego zdaniem niedopuszczalne jest aby strony przyszłej umowy (czy też „porozumienia”) nie miały wpływu na jej treść z uwagi na to, że jej postanowienia reguluje uchwała rady gminy narzucając jednostronnie prawa i obowiązki dla obu stron umowy. Kształtowanie postanowień umowy, w tym praw i obowiązków jej stron, w razie braku przeciwnego, wyraźnego i nie budzącego wątpliwości unormowania ustawowego, powinno mieć miejsce przy zawieraniu szeroko pojmowanej umowy (w ramach wzajemnego składania przez dane podmioty stosownych oświadczeń woli), a nie w uchwale podejmowanej przez radę gminy. Tym samym, w ocenie Wojewody, przepisy § 8 ust. 1 i 2 uchwały naruszają w sposób istotny także regułę swobody umów, wynikającą z art. 353¹ k.c. i również z tego względu konieczne jest ich wyeliminowanie z obrotu prawnego. Należy przy tym zwrócić uwagę na ich wtórną, następczą funkcję w stosunku do zawartego porozumienia wierzyciela i dłużnika. Odnoszą się one bowiem do konsekwencji okoliczności mających wyjść na jaw już po zawarciu takiego porozumienia a nie do zasad, sposobu i trybu udzielania ulg, o których mowa w art. 59 ust. 1 u.f.p., co oznacza, że wykraczają poza delegację wynikającą z art. 59 ust. 2 u.f.p.

Wojewoda podał, że przedmiotowa uchwała jest aktem prawa miejscowego a każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy upoważniającej i zarazem naruszeniem konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego.

Z uwagi na powyższe, zdaniem Wojewody, konieczne jest stwierdzenie nieważności § 8 uchwały jako istotnie naruszającego art. 59 ust. 2 i art. 59 ust. 4 w zw. z art. 58 ust. 2 u.f.p. oraz w związku z art. 82 – 88 i art. 353¹ k.c.

W odpowiedzi na skargę Gmina Świąciechowa wniosła o oddalenie skargi w całości i rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym na podstawie art. 119 pkt 2 p.p.s.a.

W uzasadnieniu podała, że nie zgadza się ze stanowiskiem Wojewody. W jego ocenie § 8 uchwały ma wyłącznie informacyjny charakter. Rada Gminy ustalając, że organ może odstąpić od porozumienia o umorzeniu lub udzieleniu ulg w spłaceniu należności jeżeli po jego zawarciu wyjdą określone okoliczności, miała na celu poinformowanie podmiotu, który zamierza skorzystać z ulg wynikających z przedmiotowej uchwały, że porozumienie mimo jego zawarcia w wymienionych przypadkach nie będzie realizowane. Rada nie uregulowała konkretnych przesłanek, tj. w jaki sposób nastąpi owo „odstąpienie od porozumienia”, jak również procedury tego odstąpienia, gdyż skutki nieprawdziwych, fałszywych oświadczeń lub skutki wprowadzania w błąd organu regulują przepisy k.c., a w niektórych przypadkach także kodeksu karnego.

Organ podał, że w wyroku WSA w Poznaniu z dnia 10 czerwca 2021r., sygn. III SA/Po 778/21 Sąd stanął na stanowisku, że przepisy informacyjne są dopuszczalne w aktach prawa miejscowego.

Nadto stwierdził, że wobec § 8 uchwały nie zachodzi przesłanka istotnego naruszenia prawa.

Uchwała była opiniowana przez UOKiK i Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, którzy nie zakwestionowali § 8.

Wojewoda zawiadomiony o wniosku organu o rozpoznanie sprawy w trybie uproszonym w określonym terminie 14 dni nie zażądał przeprowadzenia rozprawy.

Niniejsza sprawa została więc rozpoznana w trybie uproszczonym na podstawie art. 119 pkt 2 p.p.s.a.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył co następuje:

Skarga okazała się zasadna.

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2024r. poz. 1267) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej (...) pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Zakres sądowej kontroli administracji publicznej obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego - art. 3 § 1 w związku z § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r.

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Dz.U. z 2024r., poz.935) zwanej dalej w skrócie " p.p.s.a". Zgodnie z art. 134 § 1 p.p.s.a sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną, z zastrzeżeniem art. 57a. Przy czym granice sprawy wyznaczone są poprzez zakres zaskarżenia aktu prawa miejscowego.

W myśl art. 147 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Należy wskazać, że podstawy nieważności aktu organu gminy określa art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. 2024. 1465), według którego uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że do naruszeń prawa skutkujących nieważnością uchwały zaliczyć należy takie naruszenie jak: podjęcie uchwały przez niewłaściwy organ, brak podstawy do podjęcia uchwały o określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia mu uchwały w trybie określonym w art. 90 ustawy o samorządzie gminnym. Według art. 93 ust. 1 tej ustawy, po upływie 30 dniowego terminu organ nadzoru nie może już we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały. Może ją tylko zaskarżyć do sądu administracyjnego, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Przedmiotem zaskarżenia przez Wojewodę Wielkopolskiego jest § 8 uchwały Nr II/21/2024 Rady Gminy Świąciechowa z dnia 23 maja 2024r. opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego z dnia 4 czerwca 2024r. (Dz.Urz.2024, poz.5250)

Jak wynika z kontrolowanej uchwały, podstawę prawną jej podjęcia stanowiły przepisy art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 59 ust. 2 i 3 ustawy o finansach publicznych.

Art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (t.j. Dz.U. 2024.1530) stanowi, że w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem dłużnika lub interesem publicznym należności pieniężne mające charakter cywilnoprawny, przypadające jednostce samorządu terytorialnego lub jej jednostkom organizacyjnym wymienionym w art. 9 pkt 3, 4 i 13, mogą być umarzane, terminy ich spłaty mogą zostać odroczone lub płatność tych należności może zostać rozłożona na raty, na zasadach określonych przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, z zastrzeżeniem ust. 4.

W myśl art. 59 ust. 1 u.f.p.:

Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określi szczegółowe zasady, sposób i tryb udzielania ulg, o których mowa w ust. 1, warunki dopuszczalności pomocy publicznej w przypadkach, w których ulga stanowić będzie pomoc publiczną, oraz wskaże organ lub osobę uprawnioną do udzielania tych ulg.

Zgodnie z art. 59 ust. 3 u.f.p.:

Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może, w drodze uchwały, postanowić o stosowaniu z urzędu ulg, o których mowa w ust. 1, w przypadku wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 56 ust. 1.

Wyżej podany przepis delegacyjny, tj. art. 59 ust. 2 u.f.p., upoważnia radę gminy do podjęcia uchwały, która stanowi akt prawa miejscowego (por. art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym). Oznacza to, że organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym obowiązany jest działać ściśle w granicach tego upoważnienia. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, akty prawa miejscowego są źródłami prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Stosownie do treści art. 94 Konstytucji RP, akty prawa miejscowego uchwalane przez organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, są ustanawiane na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach. Powyższe oznacza, że materia prawa miejscowego nie może wykraczać poza zakres

upoważnienia ustawowego i musi być zgodna z treścią przepisów ustawy upoważniającej oraz pozostawać w zgodzie z treścią innych ustaw i przepisów wykonawczych. Materia prawa miejscowego może jedynie uzupełniać regulacje ustawowe wyłącznie w kwestiach wyraźnie wskazanych w upoważnieniu. Przekroczenie granic zakresu upoważnienia ustawowego do wydania aktu prawa miejscowego, zawsze stanowi istotne naruszenie prawa skutkujące nieważnością uchwały odpowiednio w zakresie, w którym przekroczone przyznane kompetencje albo w całości, nawet wówczas, gdy jest wynikiem błędnej wykładni przepisu upoważniającego lub dążeniem organu stanowiącego do osiągnięcia rezultatów moralnie (społecznie) uzasadnionych.

Wskazana w przedmiotowej sprawie delegacja upoważnia organ uchwałodawczy do określenia szczegółowych zasad, sposobu i trybu udzielania ulg polegających na umarzaniu, odraczaniu i rozkładaniu na raty należności cywilnoprawnych w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem dłużnika lub interesem publicznym. Zasady udzielania ulg to pewne ogólne reguły ich przyznawania, tryb ich udzielania oznacza konieczność uregulowania procedury, sekwencji zdarzeń, która prowadzi do udzielenia ulg, natomiast sposób ich udzielenia to forma rozstrzygnięcia lub załatwienia sprawy (np. w drodze porozumienia, ugody, jednostronnego oświadczenia woli). Sposób odnosi się do sposobu złożenia oświadczeń woli przez wierzyciela i dłużnika (sposób rozstrzygnięcia w zakresie udzielenia ulgi). De facto więc ustawodawca pozostawił w sferze kompetencji organu uchwałodawczego uregulowanie takich zagadnień jak, np. ilość rat, na które należności mogą być rozkładane; długość terminów odraczania należności; reguły formalnoprawne udzielania ulg w spłacie należności cywilnoprawnych, przy ich dostosowaniu do uwarunkowań organizacyjnych danej jednostki samorządu terytorialnego.

Należy przy tym pamiętać, że w zakresie sposobu udzielania ulg z uwagi na cywilnoprawny charakter należności zastosowanie znajdują wyłącznie reguły przewidziane w przepisach prawa cywilnego. Zgodnie z art. 58 ust. 2 u.f.p. Umorzenie należności oraz odroczenie terminu spłaty całości lub części należności albo rozłożenie płatności całości lub części należności na raty następuje, w formie pisemnej, na podstawie przepisów prawa cywilnego. Z uwagi na wymóg wywołania

przez ulgę skuteczności wygaśnięcia lub zmiany stosunku cywilnoprawnego łączącego strony uchwała nie może w tym zakresie zmieniać regulacji przewidzianych w Kodeksie cywilnym (por. Majka P. (w:) Ofiarski Z. (red.). Ustawa o finansach publicznych. Komentarz, wyd. II, opubl. WKP 2020). Należy przez to rozumieć, że w zakresie nieuregulowanym w ustawie oraz nie przekazanym do uregulowania w drodze aktu prawa miejscowego, w odniesieniu do składanych przez organ wykonawczy oświadczeń woli stosuje się wyłącznie przepisy Kodeksu cywilnego

Sąd podziela stanowisko Wojewody, że stwierdzone naruszenia prawa przez Radę Gminy, przejawiające się przekroczeniem norm kompetencyjnych przewidzianych ustawą, stanowią istotne naruszenie prawa, będące podstawą dla stwierdzenia nieważności § 8 ust. 1 spornej uchwały. Przepis ten nie ma, jak stwierdzono w odpowiedzi na skargę wyłącznie charakteru informacyjnego, nie odsyła do konkretnych przepisów kodeksu cywilnego, nie wskazuje ich treści. Wskazując enumeratywnie przesłanki odstąpienia od porozumienia przez organ, w § 8 ust. 1 stworzono ich zamknięty katalog:

1. wyjdzie na jaw, że dowody na podstawie których należności zostały umorzone lub udzielono ulg w ich spłaceniu okazały się:
 - fałszywe,
 - nieprawdziwe,
2. porozumienie zostało zawarte w wyniku przestępstwa,
3. dłużnik wprowadził organ w błąd co do okoliczności, które stanowiły podstawę porozumienia

Regulując przesłanki odstąpienia od porozumienia przez organ uchwalono więc przepis o charakterze normatywny a nie informacyjnym. Zmodyfikowano tym wiążące regulacje kodeksu cywilnego dotyczące uchylenia się od skutków prawnych zawartego porozumienia – wad oświadczenia woli, zawartych w art. 82-88 k.c. § 8 ust. 1 uchwały nie informuje o możliwych przesłankach odstąpienia przez organ od zawartego porozumienia a stanowi normę prawną, która może być tak interpretowana, że przepisy prawa cywilnego dotyczą jedynie formy pisemnej udzielonej ulgi (umowa zamiast decyzji w rozumieniu k.p.a.) natomiast pozostałe kwestie dotyczące odstąpienia od umowy (porozumienia) uregulowane są w § 8 ust.

1 uchwały. Tymczasem zgodnie z art. 58 ust. 2 do ulg w przypadku należności cywilnoprawnych stosuje się przepisy kodeksu cywilnego, w tym przepisy dotyczące wad oświadczenia woli, które nie mogą być modyfikowane przez wprowadzanie innych regulacji w akcie prawa miejscowego. Słusznie podał Wojewoda, że interpretacja § 8 ust. 1 uchwały w oderwaniu od przepisów Kodeksu cywilnego (do którego przepis uchwały nie odsyła) może prowadzić do wykładni sprzecznej z intencjami ustawodawcy. Tego rodzaju skutek nie może być z kolei tolerowany w demokratycznym państwie prawnym, co oznacza, że przepis ten narusza prawo w stopniu istotnym i konieczne jest stwierdzenie jego nieważności.

Z tych względów kwestionowane regulacje jako wykraczające poza delegację ustawową z art. 59 ust. 2 u.f.p. i naruszające w/w przepisy uznać należało za nieważne.

Zwrócić należy także uwagę, że w myśl § 2 ust. 2 pkt 1 uchwały udzielenie ulgi, w formie rozłożenia na raty oraz odroczenia terminu płatności następuje w formie pisemnej przez zawarcie porozumienia między dłużnikiem, a wierzycielem. Podstawą zastosowania wymienionych ulg jest więc akt będący wyrazem pewnego consensusu, a więc zgodnego stanowiska wierzyciela i dłużnika. Nic nie stoi zatem na przeszkodzie, aby kwestie, które zawarte zostały w § 8 uchwały znalazły potencjalnie swój wyraz we wspomnianym porozumieniu. Jak słusznie wskazał Wojewoda niedopuszczalne jest aby strony przyszłej umowy (czy też „porozumienia”) nie miały wpływu na jej treść z uwagi na to, że jej postanowienia reguluje uchwała rady gminy narzucając jednostronnie prawa i obowiązki dla obu stron umowy. Kształtowanie postanowień umowy, w tym praw i obowiązków jej stron, w razie braku przeciwnego, wyraźnego i nie budzącego wątpliwości unormowania ustawowego, powinno mieć miejsce przy zawieraniu szeroko pojmowanej umowy (w ramach wzajemnego składania przez dane podmioty stosownych oświadczeń woli), a nie w uchwale podejmowanej przez radę gminy.

§ 8 ust. 2 uchwały jest ściśle powiązany i odsyła do ust. 1 § 8 uchwały, który został uznany za nieważny, tym samym jego pozostawienie skutkowałoby nieczytelnością tej regulacji. Przepis ten odsyła do regulacji wykraczającej poza delegację ustawową zawartą w art. 59 ust. 2 u.f.p. a tym samym również w istotnym stopniu narusza prawo, co skutkuje jego nieważnością. Nadto z jego brzmienia nie wynika, by miał charakter informacyjny. Zawarte jest w nim zobowiązanie dłużnika do zwrotu całej należności głównej wraz z odsetkami należnymi liczonymi od dnia

zawarcia porozumienia (na co dobitnie wskazuje użycie zwrotu „ dłużnik jest zobowiązany”) w razie ziszczenia się przesłanek wskazanych w § 8 ust. 1 uchwały.

Mając powyższe na względzie, działając na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., Sąd uznał, że zasługi przesłanki do stwierdzenia nieważności § 8 zaskarżonej uchwały i orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a. w związku z § 14 ust. 1 pkt 1 c rozporządzenia z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2023.1935). Zgodnie z art. 100 ustawy o samorządzie gminnym zwolnienie dotyczy jedynie opłat sądowych a nie wszystkich kosztów postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Ewa Chybowska
sekretarz sądowy